

Zor

Tarık Yurtgezer*

Çok zor, zamansız ve dönüşü olmayan ayrılıklar. Hele ki çok sevdiğin bir arkadaşınsa giden! “Keşke” der durursun “keşke onunla daha fazla zaman geçirseydim”.

On iki yıl önce tanıdım Zafer’i. AFSAD’a gelmiş Doğa Fotoğrafı Atölyesi’ndeki çalışmalarımıza katılmıştı. Kendine has bir ağırbaşlılığı ve bu ağırbaşlılık altında esprili bir kişiliği vardı. Yıllarca yan yana fotoğraflar çektik. Kah Kaçkarlar’da kah Konya bozkırlarında dolaştık, aynı çiçeğe eğildik, aynı günbatımına karşı sehpa kurduk. Fotoğraf sergileri açtık. Sadece fotoğraf da çekmedik, sazlı sözlü bol kahkahalı sofralarda da oturduk, söyledik. Keşke bu anları daha fazla yaşayabilseydik.

İyi saz çalardı. Fotoğrafçılığı da çok iyiydi. Ters ışıktaki çektiği makro fotoğrafları herkesin beğenisini kazanırdı. Kişiliği ise hepsinin üstündeydi. Bugüne kadar kimseyi kırdığına tanık olmadım, sesini yükselttiğini duymadım. Güzel insandı. Keyifliydi, espiriliydi, bizi çok güldürürdü.

Bu zamansız ayrılık, bu kişilik özellikleriyle de birleşince katlanılması zor bir süreç oluyor. Yine de Zafer’i hep gülen yüzüyle, kendi iç güzelliğini yansıttığı fotoğraflarıyla hatırlayacağım.

AFSAD Doğa Grubu olarak son yaptığımız çalışma “Tuzgölü Havzası” idi. Bu çalışma sonucunda ortaya bir sergi çıkardık. Zafer’i bu sergide yer alan iki fotoğrafı ile anmak istiyorum.

Reomeria: sp.

Zafer Kızılkızı

* Ankara Fotoğraf Sanatçıları Derneği (AFSAD). e-posta: t.yurtgezer@hotmail.com

Aşağı

Zafer Kuvveti